

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

The background of the cover is a vibrant, painterly illustration. In the center, a young man with dark hair and a purple tank top looks directly at the viewer. To his left, a woman in traditional Burmese attire, including a green jacket and a silver necklace, stands with a serene expression. In the upper right, a large, ethereal face of an older man with a white beard and hair is superimposed over the background. The overall color palette is rich with purples, greens, and yellows, creating a mystical and dramatic atmosphere.

**ထောင်မှူးကြီး
ဆိန့်ဝင်း**

ပဋ္ဌာန်းဆက်ဝင်ပါ

ပဋ္ဌာန်းဆက်ဝင်ပါ အခန်း (၁)

ဆွပ်ပရာဘွမ်မြို့နယ်၊ ဒရခ ရဲဘက်စခန်းတွင် စခန်းတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် နန္ဒင်းနံရသည့် ဖယောင်းပန်း လက်တံရှည်၊ ရွှေဝါရောင် သစ်ခွပန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သစ်ခွအစောင့်များ နှင့် အိပ်မက်ထဲတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည် ။ ဘဝဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်များ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်အကူအညီပေးကြသည် ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အခွင့်ရသည် နှင့် အလှူအတန်းလုပ်၍ ၎င်းတို့ အား အမျှပေးဝေခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ရွှေဝါရောင် သစ်ခွညီအစ်မများ ၏ အငယ်ဆုံးညီမဖြစ်သူ လူ့ဘဝရောက်ရှိနေသည့် ရဝမ်အမျိုးသမီးမော်ဝါနှင့် တွေ့ဆုံပြီး မလွဲရှောင်သာသဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည် ။ မော်ဝါသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဟောင်းက ချစ်သူဖြစ်သည် ဟု သိရသည် ။ ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးပြီး၊ နဂါး လက်စွပ် တစ်ကွင်းနှင့် ကျောက်စိမ်းနက်တစ်လုံး၊ ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့သည် ။ မော်ဝါသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်သည် ဖြစ်စေ၊ လက်မထပ်သည် ဖြစ်စေ၊ အချိန်စေ့ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သေဆုံးရတော့မည်ဟု ရွှေဝါရောင်ညီအစ်မက နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည် ။

မော်ဝါသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ဒရခစခန်းသို့ လိုက်ပါ၍ သူ၏ ဖခင် ဦးထန်းခွီးရှိန်နှင့်အတူ မလိခ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ အမျိုးများ

ရှိရာ တိယန်စွပ်ရွာသို့ ကျွန်ုပ်မပါဘဲ၊ အလည်သွားစဉ် ရေချိုးရင်း မလိခမြစ်အတွင်း ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ။ အလောင်းပင် ပြန်မရခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတစ်ပတ်အတွင်း သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ် မည်မျှဝမ်းနည်းပူဆွေး ရမည်ကို စာဖတ်သူများ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ။

ရွှေဝါရောင် သစ်ခွညီအစ်မများကလည်း ကျွန်တော့်အား လျှော်ကြေးပေးသည့်အနေဖြင့် ဒရုခချောင်းအတွင်း နဂါးနက်သိုက်မှ ရွှေတုံး ရွှေခဲများကို ပေးခဲ့သည်။ ။ ကျွန်ုပ် ရွှေသူဌေးဖြစ်ပါပြီ။ သို့သော် ချစ်သူ၊ ခင်သူနှင့် ကွေကွင်းရသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်လေနေမိသည်။ ။ ဆားမပါသောဟင်းနှင့် ထမင်းစားရသလို ဘဝမှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ် ဟာတာတာ ဖြစ်နေမိသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တွင် အလွန်အားကိုး ယုံကြည်ရပြီး ခင်မင်တွယ်တာ စရာကောင်းသော အပေါင်းအသင်းများ နှင့် တပည့်များ ရှိသေးသည်။ ။ ဤတပည့်များ အပေါင်းအသင်းများ နှင့်လည်း ကျွန်ုပ်ပြည်မပြန်လျှင် ခွဲခွာရပေဦးမည်။ ထပ်မံ၍ ဆုံကြရန်လည်း မလွယ်ကူတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ။ ပြည်မသို့ မပြန်သေးဘဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်လခန့် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားအရပ်များ သို့ တပည့်များ နှင့် သွားရောက်လေ့လာရန် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်တွင် တပည့်ရင်း မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့ ရှိသည်။ ။ ထောင်မှူး အောင်ကြီးလည်း ရှိသည်။ ။ အလွန်အားကိုးရသော နယ်ခံမုဆိုး လန်ကျဲခေါင်နှင့် လန်ကျဲနောင် ညီအစ်ကိုလည်း ရှိသည်။ ။ စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းဆင်း ကိုအင်ထုနှင့် သစ်ခွပညာရှင် အင်ဂျင်နီယာ ကိုကျော်လည်း ရှိသည်။ ။ ၎င်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်လုပ်ဆောင်သမျှကို ပံ့ပိုး

ကူညီမည့်သူများ လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ နှင့် မခွဲမခွာလိုသေးသဖြင့် မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားသို့ ခရီးထွက်ပြီး လေ့လာစူးစမ်းရန်နှင့် အစွမ်းထက်သည့် ဆေးမြစ် ဆေးဥနှင့် ဆေးဘက်ဝင် တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းရန်၊ အဖိုးတန် သစ်ခွပန်းမျိုးများ ရှာဖွေရန် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ်၌ ရွှေငွေ အလုံအလောက်ရှိသည်။ ။

အဖွဲ့ဝင်များ နှင့် တိုင်ပင်ရာ၌ လည်း အားလုံးက ကျွန်ုပ်ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြသည်။ ။ ယခု အချိန်တွင် သူတို့ သည် ကျွန်ုပ်အား လေးစားခင်မင်ရုံတင်မက သနားကရုဏာပွားများ နေကြသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် တီယန်စွပ်ရွာသူကြီး ဦးလဘန်လအိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ကြပြီး (၃) ရက်မြောက်နေ့ တွင် ရပ်ရွာထုံးစံနှင့်အညီ၊ အသုဘအလှူပွဲကို ပြုလုပ်ရသည်။ ။ ကျွန်ုပ်အား မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်၏ အဆင်အယင်ဝတ်ဆင်ပေးပြီး အခမ်းအနားလည်း လုပ်ကြသည်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်သမျှ ရိုးရာဓလေ့နတ်ပွဲအခမ်းအနားလည်း လုပ်ရသည်။ ။ ဒရုခစခန်းပြန်ရောက်လျှင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံနှင့်အညီ (၇) ရက်ပြည့်မြောက်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးပင့်၍ ဆွမ်းသွတ်အမျှဝေသော အလှူလုပ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ။

(၃) ရက်နေ့မြောက်၍ အလှူလုပ်ပြီးသောနေ့ ညနေတွင် ကျွန်ုပ် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ဧည့်သည် များကတော့ တီယန်စွပ်ရွာတွင် ကျန်ခဲ့ဦးမည်ဖြစ်ပြီး၊ စခန်းတွင် လုပ်မည့် (၇) ရက်နေ့ပြည့် အလှူအမီ ရောက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်အား လာကြိုကြသော ကိုအောင်ကြီး၊ မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် မျောက်တင်သောင်း၊ ကိုကျော်တို့ နှင့်အတူ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ဒရုခစခန်းနှင့် တီယန်စွပ် ရွာ (၅) မိုင်ခရီးကို ကားလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ လမ်းတွင်

မုဆိုးကျော်ထွားက မေးသည်။ ။

“ဆရာ ရက်လည်နေ့မှာ ဘာကျွေးမှာလဲ”

“အစီအစဉ် ဘာမှ မရှိသေးဘူး၊ ငါလည်း အမဲမလိုက်ချင်ဘူး”

ကိုအောင်ကြီး ...

“ဆရာနားပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မုဆိုးကျော်ထွားရှာပါမယ်”

“အေး ... အေး ကောင်းသလိုကြည့်လိုက်ကြကွာ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဟင်းလင်းဖြစ်နေပြီ”

တင်သောင်းကပြောသည်။ ။

“ဆရာရယ်၊ တိုင်းရင်းသူအချောတွေ ပေါပါတယ်၊ ဆရာထပ်ရှာရင် အများကြီး ရနိုင်ပါတယ်”

“မတူဘူး၊ တင်သောင်းရေ၊ မော်ဝါလို မိန်းကလေးမျိုး ထပ်ရှာလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ သူက ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့် ငါနဲ့ ဆုံခဲ့တာပါ၊ အခုလောက်ဆို သူ့အစ်မတွေဆီပြန်ရောက်နေရောပေါ့”

“ဆရာ ... အဲဒါတွေကို ယုံသလား”

“မင်းအမြင်ပဲလေ၊ ငါတို့ လက်တွေ့ကြုံနေရတာ၊ ယုံရမှာပေါ့ နောက်လည်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်တာတွေ မင်းတို့ သိလာရဦးမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ ဒရုခစခန်းအနီးသို့ရောက်လာသည်။ ။ စခန်းအနီး ဝါးကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ဆရာတော်စင်ကြယ်လျှောက်နေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ က ထိုင်၍ ဝတ်ဖြည်ကြမည်။

“ဒကာကြီးတို့ ပြန်လာကြပြီကိုး အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ သူတို့ ဓလေ့ ထုံးစံနဲ့ အညီ၊ ဒီနေ့ (၃) ရက်ပြည့်မြောက်နေ့မှာ အလှူလုပ်ပြီးပါပြီဘုရား၊ (၇) ရက်ပြည့်မှာ တော့ ဒီစခန်းမှာ တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံနဲ့ အညီ သပိတ်သွတ် အလှူလုပ်ဦးမှာ ပါဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“ဒါနဲ့ ဒကာကြီးရေ ဒကာကြီးရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရွှေဝါရောင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ မနက်တိုင်း လာပြီး ဆွမ်းကပ်ကြသမျှ၊ မျက်နှာကတော့ ညှိုးငယ်နေကြတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... တရားနဲ့ ဖြေပေါ့ ဒကာကြီးရယ်၊ လူဖြစ်လာမှာတော့ အနွေးနဲ့ အမြန်ပါပဲ၊ အနိစ္စသင်္ခါရ တရားနဲ့ ကြုံကြရမှာ ပါ၊ ဘုန်းကြီးတောင် ဒကာမလေးကို ဒကာကြီးခေါ်လာလို့ တစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ အော် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ”

“တပည့်တော်တို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား၊ ခရီးထွက်ဖို့ ကိစ္စ စီစဉ်စရာ ရှိသေးလို့ ပါဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ဒကာကြီးတို့ စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ၊ ချမ်းသာ၊ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲ အပေါင်းမှ လွတ်ကင်းကြပါစေ”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ဘုရားအား ဦးချပြီး၊ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ အာဂ္ဂုန်၏ ရိက္ခာတဲ အရောက်တွင် ...

“ဆရာ ... ဗိုလ်မှူးက ဆရာ့ကို မေးနေတယ်။ ယာဉ်တန်းက နောက် (၅) ရက်မြောက်နေ့မှာ စခန်းကို ရောက်မယ်တဲ့ ၊ ဆရာကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါတဲ့ ၊ အားရင်လည်း သူနဲ့ လာတွေ့ပါဦးတဲ့ ”

“အေး ... အေး အာဂျန်ရေ၊ ငါသွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဟေ့”

ကိုအောင်ကြီးလည်း သူ့အိမ်သူပြန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျော်
ထွား၊ တင်သောင်းတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ အိမ်စောင့်တပ်ကြပ်ကိုထွေး
မောင် ရှိနေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား

“ကိုထွေးမောင် ဘာများ ထူးသေးလဲဗျ”

“ထူးတယ် ဆရာရေ၊ ညဘက်ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး၊ အိမ်နော
က်ဘက် တောင်ခေါင်းထဲက ငိုသံတွေကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော်တော
င် မအိပ်ရဲလို့ ဖိုကြီးက ရဲဘက်တစ်ယောက် ခေါ်အိပ်ရတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ - ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ၊ ဘယ်သူက လာငိုမှာ လဲ”

“ဆရာ စောင့်ကြည့်ပါ၊ ညကျ ကြားရပါလိမ့်မယ်၊ နှစ်ရက်ရှိပြီ ငိုနေ
တာ”

“တခြားရော၊ ဘာထူးသေးလဲ”

“ တခြားကတော့ ဆရာဦးဟာဂျန်နဲ့ ထောင်ပိုင်ဦးသန်းရွှေ
စကားများကြတယ်ဆရာ၊ ရိက္ခာကိစ္စထင်ပါရဲ့ ”

တင်သောင်း

“အင်း ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရင်တော့ ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်ရကြမယ်ထ
င်ပါရဲ့ ဆရာရေ”

“ဗိုလ်မှူးရှိပါတယ်ကွာ၊ မပူပါနဲ့၊ မတရားလုပ်လို့ တော့ မရပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ညနေစာ ဘာရှိသလဲ”

ကျော်ထွား

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ မနေ့က တောကြက်တစ်ကောင်ရထားတာ ဆရာ အတွက်ပဲ သုံးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ညနေစာ အဆင်ပြေအောင် ချက်လိုက်ပါမယ်၊ ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ ဟင်းချိုပေါ့ဆရာရယ်နော်”

“အေး ... ကောင်းသလို လုပ်ကွာ၊ ငါ ဗိုလ်မှူးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ခလရ (၃၇) တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းက ဘေးဘက်ချတ်ကလေးတွင် စာရေးနေသည်။ ။

“လာဖို့ ဦးသိန်းဝင်း ထိုင်ပါ၊ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ပြေပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူး၊ ဧည့်သည် ဆိုတော့လည်း သူတို့ ရိုးရာ ထုံးစံ အတိုင်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လုပ်ရတာပေါ့၊ အလောင်းပြန်ရှာ မတွေ့တော့လည်း ပိုကျဉ်းသွားတာပေါ့၊ သူတို့ ကျေနပ်အောင်တော့ အကုန်လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း တာဝန်ကြီးတစ်ဖက်နဲ့ မို့ မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုတာရှိရင်လည်း ပြောဗျာ၊ အားမနာနဲ့ ယာဉ်တန်းတော့ နောက် ၄၊၅ ရက်ဆို ရောက်မယ်။ ကျွန်တော် ဦးအာရွန်ကိုမှာ ထားတာ ပြောရဲ့ လား”

“ပြောပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ သူပြောလို့ လာတာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းကြိုနဲ့ ပြန်ရင်၊ ပြည်မ မပြန်သေးဘူး၊ မြစ်ကြီးနားကနေ အထက်ဘက် လေ့လာရေးခရီး ထွက်ချင်သေးတယ်၊ ပူတာအိုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်အထိပေါ့၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်နဲ့ ကြိုတုန်းပါ ဗိုလ်မှူး၊ နောက်ဆို ကျွန်တော် ဒီဘ

က်ရောက်တော့မယ် မထင်ဘူး”

“အချိန်ရတုန်းသွားပါဗျာ၊ အဲဒီဘက်မြို့တွေက ကျွန်တော်အပေါင်း အသင်းတွေဆီ စာရေးလိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျားပြန်ရင် မြစ်ကြီးနားက ကျွန်တော့်ဇနီးထံကိုလည်း စာရေးပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ အတွက် လိုအပ်တာ ကူညီရအောင်ပါ”

“လေယာဉ်လက်မှတ် ကိစ္စလောက်ပဲလိုမှာ ပါ ဗိုလ်မှူး၊ တောထဲ တောင်ထဲသွားရင်တော့ သေနတ်လေး ဘာလေးလိုမယ် ထင်ပါရဲ့ ”

“ဟင်း ခင်ဗျားက မုဆိုးပဲ လိုမှာ ပေါ့၊ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ အရက်လေး၊ ဘာလေး လက်ကျန်ရှိသေးသလား၊ ARMY RUM (၂) ပုလင်းလောက်ဆွဲထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်တပ်ကုန်းပေါ်က ဆင်း၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည် ။ ကင်းဘုတ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးစိန်သောင်း ထွက်၍ နှုတ်ဆက်သည် ။

“ထောင်ပိုင်ကြီး ပြန်တော့မလို့ လား၊ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ မရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တောင် ဟင်းစား ပြတ်နေတာကြာပြီဗျ”

“ဆရာကြီးတို့ တောမလည်ကြဘူးလား”

“လည်ပါဗျာ နေ့စဉ်ပါပဲ၊ ဝက်အုပ်ကို ပျောက်နေတာ၊ ကျွန်တော်ထင်တာက ဆရာကြီးတို့ မျှားခေါ်သွားသလားလို့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လည်း နာရေးကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ တောလည်း မလည်အားပါဘူး၊ တောလည်ဖို့ လည်း စိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ ... ဆရာကြီး ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်ဗျာ မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ်

”

“ထောင်ပိုင်ကြီး အေး လာပြီလေ၊ တစ်ခွက်လောက် ဝင်မော့သွားပါဦး၊ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ကချင်အရက်ပြင်းပဲရှိတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဗိုလ်မှူးပေးလိုက်တဲ့ ARMY RUM (၂) လုံးပါတယ်။ ကျွန်တော် သောက်ချင်စိတ်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်လုံးယူထားပါလား”

“နေပါစေ ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော်တို့ က ကချင်အရက်ပဲသောက်နေကျဆိုတော့ ARMY RUM သောက်ရင် ဝမ်းချုပ်တတ်တယ်”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

“ဟုတ် ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီး စိန်သောင်းက၊ အလေးပြုနှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်လည်အလေးပြု နှုတ်ဆက်ပြီး စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်တဲခေါင်းရင်း သစ်ခွခြံလေးအတွင်း၌ ရောင်စုံ ဖူးပွင့်နေကြသော သစ်ခွပန်းများအား တွေ့ရသဖြင့် မော်ဝါအား သတိရမိသည်။ ။ မော်ဝါ စိုက်ပျိုးထားသော မီးအွန်ရွာခြံအတွင်းမှ သစ်ခွများ လည်း ဝေဆာစွာဖူးပွင့်နေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ။ သို့သော် ပိုင်ရှင်တော့ မရှိတော့ပါ။ ရေလောင်းပေါင်းသင်မည့်သူတောင် ရှိပါ့မလားမသိပါ။

တဲအိမ်ရောက်သော် ခေတ္တနား၊ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရသည်။ ။ ရေမချိုးဖြစ်သည် မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ တီယန်စွပ်ရွာတွင် မော်ဝါ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့သော မလိခမြစ်အား စိတ်နာ၍ ရေစပ်ပင် မဆင်းခဲ့မိပါ။ ညစာအား ကျော်ထွားနှင့် တင်သောင်းက အသင့်ပြင်ပေးသည်။ ။

တင်သောင်း

“ဆရာ၊ အရက်သောက်ဦးမှာ လား”

“မသောက်တော့ဘူးကွာ၊ ထမင်းပဲစားတော့မယ်”

ကျုပ် ညစာ စားပြီး၊ ဘုရားဝတ်ပြုအမျှဝေသည် ။ ဘာသံမျှမကြားရပါ။ ကိုထွေးမောင်ပြောသော အိမ်အနောက်ဘက်၊ တောင်ခေါင်းအတွင်းမှ ငိုသံကို နားစွင့်နေမိသည် ။ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းလာသမျှ အနားယူလိုက်သည် နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။ မမက်သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော အိပ်မက်ကမ္ဘာသို့ အလည်ရောက်တော့သည် ။

တဲအိမ်ခေါင်းရင်း သစ်ခွခြံကလေးထဲ၌ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေစဉ် ရွှေဝါရောင်သစ်ခွစောင့် ညီအစ်မများ လမ်းမဘက်မှ တက်လာကြသည် ။ အဘိုးတော့ မပါပါ။ အကြီးမ၊ အလတ်မနှင့် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ အငယ်ဆုံး မော်ဝါ ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာအားရ လက်လှမ်း၍ ကြိုမိသည် ။ မော်ဝါ၏ မျက်နှာညှိုးငယ်နေပြီး ကျွန်ုပ်လှိုက်လှဲစွာ ကြို ဆိုသော်လည်း သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ရင်ခွင်တွင်းသို့လည်း ပြေးဝင်လာခြင်းမရှိပါ။ အကြီးမက ပြောသည် ။ “မောင်ကြီး စိတ်ကို လျှော့ပါ။ ညီမငယ်နှင့် မောင်ကြီး ဘဝခြားသွားပါပြီ၊ အခု မောင်ကြီးတို့ ခရီးထွက်တော့မှာ မို့ လာနှုတ်ဆက်ကြတာပါ။ မောင်ကြီးအတွက် ညီမလတ်ရဲ့ လက်ဆောင် ကျောက်စိမ်းနက်နက်နက်နက်ပတ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မနက်ဖြန်မနက်မှာ ဆရာတော် ဘုရားထံမှာ ပေးထားခဲ့ပါမယ်။ မောင်ကြီးခရီးထွက်ရင် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆောင်ထားဖို့ ပါ။ အဘိုးကလည်း မှာ လိုက်ပါတယ်၊ ငါးပါးသီလမြဲအောင်နေပါတဲ့ ”

“အင်း ... ငါကတော့ အရုပ်ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ မင်းတို့ ကောင်းမယ်ထ

င်သလိုသာ စီစဉ်ပေးသမျှကို လိုက်လုပ်တော့မှာ ပါပဲ။ ငါ့ဆီမှာ မေတ္တာစိတ်တွေ၊ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ကုန်ခမ်းသွားပါပြီ။ အဘိုးကိုတော့ ပြောပေးပါ။ ငါးပါးသီလကို တတ်နိုင်ဆုံး လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းပါ့မယ်လို့ ၊ မော်ဝါ ညီမလေး၊ အစ်ကိုတို့ နောင်ဘဝမှာ ပြန်လည်ဆုံကြဖို့ ကြိုးစားကြစို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

အကြီးမ

“ညီမငယ်မှာ လည်း မောင်ကြီး စိတ်ကြောင့် ညတိုင်းငိုနေရပါတယ်။ မောင်ကြီး ကောင်းမှုပြုတိုင်း အမျှဝေပေးပါ မောင်ကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ စိတ်ချပါ။ ငါကတော့ အမြဲတမ်း သတိရပြီး နေ့စဉ် ညစဉ် အမျှဝေပြီး မေတ္တာပို့နေမှာ ပါ”

“ကဲ ... ညီမတို့ ပြန်မယ် မောင်ကြီး၊ မောင်ကြီးတို့ ခရီးထွက်ရာမှာ ဘေးမသီရန်မခအောင် ညီမတို့ သက်ဆိုင်ရာ၊ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ကူညီနေမှာ ပါ မောင်ကြီး”

နုတ်ဆက်နေကြစဉ် မော်ဝါက ငိုပြန်ပါသည် ။

“မော်ဝါ မော်ဝါ” ဟု ကယောင်ကတမ်းမြည်တန်းပြီး ကျွန်ုပ် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာပါသည် ။

အခန်းအပြင်တွင် အိပ်နေသော မုဆိုးကျော်ထွား နိုး လာပြီး

“ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးရာ၊ ကျွန်ုပ်အခန်းအပြင်သို့ ထွက် လာပြီး

“အိပ်မက် မက်ပြီး ယောင်အောင်မိတာပါကွာ”

မနက် (၄)နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ဆက်မအိပ်ကြတော့ပါ။ တပ်ကြပ်ကို ထွေးမောင်လည်း နိုးလာသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ မီးလှုံရင်း ရေနွေးကြမ်းပိုင်း ထိုင်ကြစဉ် ကိုမောင်ထွေးက -

“ဆရာရေ အံ့ဩစရာပဲ၊ ညက ငိုသံမကြားရဘူးဗျ၊ ဆရာ ပြန်ရောက်လာလို့ ထင်ပါရဲ့ ဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားပြောထားလို့ သတိထား နားထောင်နေမိတာ၊ အိပ်သာပျော်သွားရော ငိုသံမကြားမိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ဆက်၍ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ သူတို့ အားလုံး အံ့ဩနေကြသည်။ ။

ကိုထွေးမောင်

“အင်း ... သူတို့ မှာ လည်း အတော်ခံစားကြရမှာ ပါပဲ ဆရာရယ် အလွန်ဆန်းကြယ်တဲ့ အချစ် ဇာတ်လမ်းပါပဲဗျာ”

မနက် (၅) နာရီကျော်ခန့်တွင် ထမင်းကြော်ကို ကြက်သားဟင်းများဖြင့် စားကြသည်။ ။ မနက် (၆)နာရီတွင် မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် တင်သောင်းတို့ တောလည်ကြသည်။ ။ ရက်နီး လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကြိုးတံတားပျက်အောက် နဂါးနက်သိုက်အတွင်းမှ လည်း ရနိုင်သမျှရွှေကို ကျင်ကြရဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။

(၆) ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထောင်မှူးကြီးအောင်ကြီးနှင့် မုဆိုးကျော်ထွားတို့ တောလည်ရာမှ ပိဿာ (၅၀)ခန့် ဝက်မတစ်ကောင် ရလာသည်။ ။ မုဆိုးကျော်ထွားက ကိုင်းထောင်၍ ရစ်ကြက် နှစ်ကောင်ရလာသည်။ ။ တင်သောင်းက ငါးရှာသဖြင့် ကျောက်ငါးကြင်းကြီး (၅) ကောင်ရလာသည်။ ။ သူများ အသက်များ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းသာမိသ

ည် ။ တောထဲ တောင်ထဲ၌ ဝယ်၍ လည်း မရနိုင်ပါ။ ရှာဖွေတိုင်းလည်း မတွေ့နိုင်၊ အလှူဖြစ်မြောက်ရန်အတွက်လည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းမရှိဘဲ အလှူဖြစ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

(၇) ရက်မြောက်သော ရက်လည်နေ့တွင် ဆရာတော်အား နေ့ဆွမ်းကပ်၍ အလှူအတန်းလုပ်၊ အမျှဝေသည် ။ ဝန်ထမ်းရဲဘက်များအား နေ့လယ်စာတော့ တောဝက်ပေါင်းဟင်းနှင့် ကျွေးသည် ။ ဆရာတော်ကိုတော့ တောဝက်သားဟင်းအပြင် ရစ်ကြက်ဆီပြန်ဟင်း၊ ငါးကြင်းကြော်တို့ ဖြင့် ဆွမ်းကပ်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာမိသလို ရှာဖွေပေးသော တပည့်များအား ကျေးဇူးတင်မိသည် ။ ပြန်ရန် ရက်နီးလာသော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်များ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရှာသည် ။ မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့ ကလည်း နေ့မနား၊ ညမနား ရွှေကျင်ကြသဖြင့် အတော်လည်း ရနေပြီ။ သို့သော် နဂါးသိုက်က ရွှေစတွေက မကုန်နိုင်သေးပါ။

မော်ဝါတို့ အဖေ ဦးထန်ခွီးရှိန်နှင့် အဖွဲ့ကတော့ ကျွန်ုပ်လုပ်သမျှကို ကျေနပ်အားရနေကြသည် ။ (၇) ရက်လည် အလှူအပြီး၊ ဇီးအွန်ရွာသို့ ပြန်ကြရန် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်အား ဆွဲထားသဖြင့် မပြန်ဖြစ်သေးပါ။

ညစာ စားအပြီး စကားဝိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်က -

“အားဖေ၊ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ကြပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်တွေ လိုက်ပို့မှာပါ။ ကျွန်တော်တော့ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်စရာကိစ္စတွေ ရှိလို့ လိုက်မပို့တော့ဘူး”

ဦးထန်ခွီးရှိန်အား သူကြီးဟု မခေါ်တော့ဘဲ ရဝမ်စကားဖြင့် အားဖေဟု ခေါ်ပြီး (၅၀၀၀၀/-) ဖြင့် ကန်တော့လိုက်ပါသည် ။ မော်ဝါ၏ အဖေ

ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမဖြစ်နေပြီလေ။ ဦးထန်ခွီးရှိန်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း ကျွန်ုပ်အား ဖက်၍ ရဝမ်လိုပြောပါသည်။ ကိုအင်ထုက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

“ဆရာကြီး၊ ငါ့သားရယ်၊ မင်းနဲ့ တွေ့ရတာ အလွန်နောက်ကျတယ်။ ငါ့သမီး ဆုံးရှုံးရတာထက်၊ မင်းကို ဆုံးရှုံးရတာ အလွန်ဝမ်းနည်းတယ်”

သူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အလွန် ဝမ်းနည်းမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ပရိသတ်ကလည်း ဝမ်းနည်း၍ ငိုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရဝမ်မလေးများ သည် သည်းထန်ငိုကြွေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်တတ်သော ရဝမ်စကားဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“အေ့ အာအဲ ... အားဖေ”

“အေ့ အာအဲ ... ငါ့သား”

ထိုညက အိမ်အနောက်ဘက် လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးသံကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြားရသည်။ ခွဲခွာရတော့မည်ဖြစ်၍ ဘဝခြားမှ ချစ်သူမော်ဝါ၏ ငိုကြွေးသံဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် ဘုရားဝတ်ပြု ပုတီးစိပ်ပြီး အမျှအတမ်းဝေတော့မှ အသံပျောက်သွားသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုသည် မှာ မီးကဲ့သို့ ပူလောင်ပြင်းလေသည် တကား ...

မနက်စောစော အိပ်ရာထ၊ ကြသည်။ မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့ စီစဉ်ပေးသော မနက်စာ ထမင်းကြော်နှင့် ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းတို့ ဖြင့် ထမင်းစားကြသည်။ သူကြီးဦးထန်ခွီးရှိန်နှင့်အဖွဲ့အား ဇီးအွန်းရွာသို့ လိုက်ပို့ရန်အတွက် မုဆိုးကျော်ထွားနှင့်တင်သောင်းတို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကိုအင်ထုက သူရွာပြန်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်ရန် ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ကို

ကျော်နှင့် ကိုအောင်ကြီးလည်း ရွာအထိ လိုက်ပို့ကြပြီး၊ သူတို့ အမျိုးသမီးများအား ပြန်ခေါ်လာကြမည်။ မုဆိုးကျော်ထွား အမျိုးသမီး “အယ်စီ” ကတော့ ရွာတွင် ကျန်ခဲ့ပြီး၊ မုဆိုးကျော်ထွား မလွတ်မချင်း စောင့်နေရမည်။ ။ ခြေသွက်သော တောမုဆိုးကျော်ထွားကတော့ အချိန်အားသည် နှင့် ဇီးအွန်ရွာနှင့် ဒရုခစခန်းသို့ ကူးသန်းနေရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ။ မုဆိုးတင်သောင်း အမျိုးသမီး “နန်တွယ်” ကတော့ ပျော်နေသည်။ ။ အပြန်တွင် တင်သောင်းက၊ သာယာဝတီမြို့သို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ က မင်္ဂလာပွဲထပ်မံလုပ်ပေးရန် တာဝန်ယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

မနက် (၇)နာရီခန့်တွင် ဧည့်သည် များ ပြန်ကြသည်။ ။ ကျွန်ုပ်က သူကြီး ဦးထန်ခွီးရှိန်အား တွဲ၍ ဒရုခချောင်းစပ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ။ ကိုအင်ထုလည်း ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရှိသဖြင့် စကားပြောရသည် မှာ အဆင်ပြေသည်။ ။ ဦးထန်ခွီးရှိန်က ကျွန်ုပ်အား ပြောသည်။ ။

“ငါ့သား မင်း မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပါ။ အဖေလည်း အသက်ကြီးပြီး မိန်းမလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သမီးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကိုပဲ အမွေတွေ လွှဲပေးရတော့မယ်၊ မင်း လက်ခံဖို့ ပြန်လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အားဖေ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ အားဖေ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ မုဆိုးကျော်ထွားလည်း စခန်းမှာ ရှိနေပြီး ရွာနဲ့လည်း အကူးအသန်း အဆက်အသွယ်ရှိနေမှာ မို့၊ လိုအပ်တာရှိရင် သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားပြန်ရင်လည်း အပြန် မုဆိုးကျော်ထွားနဲ့ အားဖေအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

သူတို့ အဖွဲ့ ချောင်းဖြတ်ကူးစဉ် ကိုအင်ထုက သူကြီးအားတွဲပြီး အားလုံးက ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။

“အော့ အာ အဲ”

“အော့ အာ အဲ”

သူတို့ တစ်တွေ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ လက်ပြနုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ ။ ဤမှာ ဘက်ကမ်းတွင် တော့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ၊ ဒရခမြစ်ထဲတွင် ရေခိုးရေငွေ့တွေ ဝေနေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးတစ်စုံတွင်လည်း မျက်ရည်ခိုးတွေ ဝေနေပါသလို သူတို့ လူတန်းကြီးကို သဲကွဲစွာပင် မမြင်နိုင်တော့။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲမတည်မြဲသော ဘဝသံသရာခရီးရှည်ကြီးကို အသီးသီး ဆက်လျှောက်ကြရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ စခန်းသို့ လေးကန်စွာ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ စခန်းရောက်ပြီး အာဂျန်၏ ရိက္ခာတဲကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ တဲအိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သစ်ခွပန်းခြံကလေးအား လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ အရောင်မျိုးစုံ ဖူးပွင့်ဝေနေသည်။ ။ သူ့သဘာဝ သူ့ဒေသမို့ ဖူးပွင့်နေရောထင့် ပြည်မကိုသယ်ဆောင်သွားလျှင်တော့ ရာသီဥတုမကိုက်ညီသဖြင့် ဖူးချင်မှ ဖူးပွင့်ချင်မှ ပွင့်ပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း မပွင့်လျှင် နေပါစေ၊ သစ်ခွပင်ကလေးများ ရှင်သန်နေလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း မော်ဝါ၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အကြွေစောသော မော်ဝါအတွက် ကောင်းရာသုဂတိလားစေရန် ကောင်းမှုလုပ်တိုင်း အမျှဝေရုံကလွဲ၍ ကျွန်ုပ်တွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မမျှော်လင့်သော မထင်မှတ်သော သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်မှာ အလွန်တစ်ရာ ခိုင်မြဲလွန်းလှပါတကား။

မုဆိုးကျော်ထွားစီစဉ်ပေးခဲ့သဖြင့် နေ့လယ်စာနှင့် ညနေစာကို တစ်ယောက်တည်း စားရသည်။ ။ ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် တပ်ကြပ်ကိုထွေးမောင် ရှိ

နေသော်လည်း ထောင်မှူးဝတ်ခါး လုံခြုံရေး ချထားသဖြင့် ကိုထွေးမောင်က အိမ်တွင် အချိန်ပြည့်မရှိ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ အချိန်ပြည့် ရှိနေသည်။ ။ ဧည့်သည် များ နှင့် စည်ကားခဲ့သော တဲကလေးမှာ အလွန်ခြောက်သွေ့လှသည်။ ။ ဘာသံမှ မကြားရတော့။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းရှိသဖြင့် ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။ ။ သံသေတ္တာကြီးထဲတွင် ရွှေရိုင်း ငါးပိဿာခန့်ကို မုဆိုးကျော်ထွားက အဝတ်အိတ်ချုပ်၍ စနစ်တကျ ထည့်သွင်းထားသည်။ ။ မြစ်ကြီးနားမိုးစာခြံသို့ ကားကြိုဖြင့် ပို့ထားသော ဂျပန်ရတနာသိုက်မှ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ရွှေစများ မပါသေး၊ မုဆိုးကျော်ထွားတို့ ကျင်ဆဲ ရွှေများက ရှိသေးသည်။ ။

ယာဉ်တန်းဆင်းလာသည် နှင့် အသင့်ဖြစ်နေစေရန် စီစဉ်ထုပ်ပိုးရပေမည်။ ။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ နှင့် သစ်ခွပန်းများကိုလည်း စနစ်တကျ ခြင်းရက်၍ ပြည်မသို့ ယူဆောင်ရပေဦးမည်။ နောက်တစ်ခုမဟုတ်ပါ၊ သုံးခုဖြစ်သည်။ ။ ရွှေဝါရောင် ညီအစ်မသုံးဖော်ပေးသော နဂါးပတ်လက်စွပ်များ ၊ မော်ဝါ ကျွန်ုပ်အား သီးသန့်ပေးခဲ့သော ခိုဥအရွယ်ရှိ ကျောက်စိမ်းနက်တုံးကလေး၊ တန်ဖိုး နည်းမည်မဟုတ်ပါ။ အလုပ်က နုတ်ထွက်ပြီး ပြည်မပြန်ရောက်လျှင်တော့ ကျန်အရင်းအနှီးများ ဖြင့် လုပ်စားရပေဦးမည်။ ။ သို့သော် ညီအစ်မသုံးဖော်ပေးခဲ့သော အဆောင် နဂါးပတ် လက်စွပ်သုံးကွင်းကိုတော့ တစ်သက်လုံးရောင်းမစားရန် စောင့်ထိန်းရပေဦးမည်။ ကာလတန်ဖိုး အလွန်ရှိမည်သာမက၊ အမှတ်တရ ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော၊ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ။ အဆောင်ပစ္စည်းများ အဖြစ်လည်း အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားနိုင်သည် ဟု လည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သည်။ ။

ညဉ့် (၇)နာရီကျော်ခန့်တွင် ထောင်ပိတ်ပြီးသဖြင့် တပ်ကြပ်ကိုထွေး

မောင် ပြန်လာသည်။ သူ ညစာစားနေစဉ် ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောကြသည်။

“ဝန်ထမ်းနဲ့ ရဲဘက်တွေတော့ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ကြပြီ ဆရာရေ၊ အလုပ်ခွင်မှာ ရဲဘက်ပြေးတာတွေ အတော်များ လာတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ကလည်း ဖိဖိစီးစီးစေတနာနဲ့ မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ ထောင်ပိုင်ဦးသန်းရွှေ ကလည်း အုပ်ချုပ်ရေး ညံ့တယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မကြာခဏ စကားများ တယ်၊ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းကလည်း ခဏခဏ ခေါ်ဆူနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆရာကြီးက ပျော်ပျော်ပဲ၊ ကျားထိုးတယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ အရက်သောက်တယ်၊ ထောင်ပိုင်ဆိုတာ တောထဲမှာ ဘုရင်ပဲလို့ လည်း ပြောနေတယ် ဆရာ”

“အင်းဗျာ ဒီလူကြီးနဲ့ တော့ ခက်တော့မှာ ပါပဲ၊ နယ်စွန်းနယ်ဖျား၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ကိုယ်က သခင်အရာထားပြီး ဝန်ထမ်းနဲ့ ရဲဘက်တွေကို သားသမီးအရာထားအုပ်ချုပ်ရမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ ဗျာ ဗိုလ်မှူး ရှိနေပါတယ်၊ သူ့ကို ဗိုလ်မှူးထိန်းနိုင်မှာ ပါ၊ ကိုယ့်တာဝန်သာ ကိုယ်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ မခံနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထွက်တော့မလို့ ဆရာ့ကို တိုင်ပင်တာပါ”

“ကိုထွေးမောင် လုပ်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“လုပ်သက် (၂၀) နှစ်ကျော်ပြီ ဆရာ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဆက်မလုပ်ချင်ရင် ဆေးပင်စင်တင်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လို အလကားတော့ မထွက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က လုပ်သက် (၁၈)နှစ်ပဲရှိသေးတာ၊ ဆေးပင်စင်တင်ရင်လည်း ပေးမှာ မဟုတ်လို့ ရိုးရိုးနုတ်ထွက်ခွင့်တောင်းရတာ။ ဒါတောင် ဘယ်လောက်ကြာသလဲ ခင်ဗျားသိပါ

တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ အတော်ကြာတာပဲနော်”

နှစ်ညအိပ်၊ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကိုအောင်ကြီးနှင့် ကိုကျော်တို့ အတွဲကိုယ်စီ၊ အိတ် ကိုယ်စီနှင့် ပြန်လာကြသည်။ ။ ကိုအင်ထုနှင့် မုဆိုးကျော်ထွားတို့ ကတော့ နှစ်ကိုယ်တည်း ကျွန်ုပ် အတွက် လမ်းတွင် စားသောက်ရန် ဦးထန်ခွီးရှိန် ပေးလိုက်သော ခေါ်ပုတ်၊ ကောက်ညှင်းနှင့် ဆွန်တန်ခြောက်များ ပါလာသည်။ ။ ကိုအင်ထုကလည်း လက်ဖက်ခြောက်များ ယူလာသည်။ ။ ကိုအောင်ကြီး ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်ယူလာသည်။ ကတော့ ဦးထန်ခွီးရှိန်ပေးလိုက်သည့် အဝတ်ထုပ်ကလေးဖြစ်သည်။ ။ ခရီးစရိတ်အတွက် သုံးရန်ဟူ၍ လည်း ပြောလိုက်ကြောင်း သိရသည်။ ။ ဖွင့်ကြည့်ရာ မော်ဝါ ကျွန်ုပ်အားပေးခဲ့ဖူးသည့် ခိုဥအရွယ် ကျောက်စိမ်းနက်ကလေးဖြင့် အရွယ်တူ အရည်ကောင်းမွန်သည့် ကျောက်စိမ်းနက် (၃)လုံး ဖြစ်နေသည်။ ။ တန်ဖိုးမှာ နည်းမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ပြန်လာနိုင်တော့မည် မထင်သဖြင့် သမီးနှင့်တော်ရသော သမက်အတွက် အမွေပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ဝေ့မိသည်။ ။ ဤမျှသံယောဇဉ်ကြီးကြသော တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုများ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်၊ တောတောင်ထဲ၌ ရှိနေကြသည်။ ။ လွန်စွာနီးကပ်သော ပဋ္ဌာန်းဆက်များ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် နောက်တစ်ခေါက်ပြန် လာပြီး ဇီးအွန်ရွာတွင် အချိန်အတော်ကြာနေထိုင်၍ ဦးထန်ခွီးရှိန်အား ပြုစုရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။ ထို့အပြင် ကျောက်စိမ်းနက်တောင်ကြီးမှာ တကယ်ပင် ကျောက်စိမ်းနက် ထွက်သောတောင်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခိုင်လုံနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ် လေ့လာသိရှိထားသည် မှာ တော့ ကျောက်စိမ်းနက်ထွက်ရာနေရာတွင် နှင်းဆီအရိုင်းပင်များ ပေါက်တတ်ကြောင်းပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် တော့ နှင်းဆီရိုင်းပင်များအား မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။ တောင်ပေါ်၌ လ

ည်း နေရာမန့်ခဲ့ပါ။ သစ်ခွနက်အား ဦးစားပေးရှာခြင်းဖြစ်၍ လည်း ကျောက်စိမ်းနက်အား ရှာဖွေရန် သတိမရခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ အဖိုးတန် ရတနာသိုက်ကြီးပေါ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်ကြီး လမ်းမှာ ဘာကောင်မှ မပစ်ခဲ့ရဘူးလား”

“တွေ့တော့ တွေ့တယ်ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်တို့ က မုဆိုးဝါနုသေး တာ ပစ်ခွင့်မသာခဲ့ဘူး၊ ကျွတ်တွေကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်ဆရာ၊ တော စိုကိုဖြတ်တော့ အမျိုးသမီးတွေပါနေတာကြောင့် သူတို့ ကို ဦးစားပေး ကာကွယ်နေရတာနဲ့ တောစိုစမ်းချောင်းအစပ်မှာ ဝက်အုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုး ပေမဲ့ မပစ်ခဲ့ရဘူးဆရာ”

“ကိုအင်ထုတို့ ရွာကိုရော ရောက်သေးလား သူကြီးဦးအင်ဖုန်ဆန်း ရော နေကောင်းရဲ့ လား”

“နေကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာ့ကိုလည်း မေးပါတယ်။ အသီးအနှံ တွေ လက်ဆောင်ပေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ကြာကြာအထားခံမ ယ့် လက်ဖက်ခြောက်တွေပဲ ယူခဲ့တာ”

“ဒါနဲ့ ဇီးအွန်ရွာ၊ မော်ဝါသစ်ခွပန်းခြံထဲက သစ်ခွတွေရော ပွင့်ကြ ဖူးကြရဲ့ လား၊ ငါပေးထားတဲ့ သစ်ခွတွေရော ရှင်ရဲ့ လား”

“တခြား သစ်ခွတွေ ပွင့်ကြ၊ ဖူးကြပါတယ် ဆရာ၊ သစ်ခွနက်ကတော့ သေသွားသတဲ့ ၊ ပြုစုမယ့်သူမရှိလို့ လည်း ဖြစ်မှာ ပါဆရာ”

“မဟုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူဒေသ သူ့ရာ သီမှာ သေစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ မော်ဝါသေလို့ များ သေသွားရောသ လားပဲ”

“ဆရာဟာကလည်း လူလူချင်းမဟုတ်ဘဲ။ ပန်းနဲ့ ပါ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြ

စံနေသလိုပဲ”

“အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကျောက်စိမ်းနက်တို့ သစ်ခွနက်တို့ ဟာ မော်ဝါတို့ ရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပဲလို့ ငါယုံတယ်”

“အင်း ဆရာတို့ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဝက်ပါထဲမှာ ချာချာလည်နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့ ဆရာရယ်”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ ကိုအောင်ကြီးရေ”

*